

ת"פ 59250/12/20 - מדינת ישראל יחידת תביעות מחוז ש"י נגד שקד לוי

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 59250-12-20 מדינת ישראל נ' לוי

כבוד השופט ארנון איתן	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשמת	
מדינת ישראל ע"י יחידת תביעות מחוז ש"י	
שקד לוי ע"י ב"כ עוה"ד צחי לסרי	

גזר דין

כתב האישום:

1. הנאשמת הורשעה בהתאם להודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן המייחס לה עבירות של הונאה בכרטיס חיוב (66 עבירות), לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב תשמ"ו-1986 (להלן: "**חוק כרטיסי חיוב**"), גניבת כרטיס חיוב, לפי סעיף 16(א) לחוק כרטיסי חיוב וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. סוכם בין הצדדים, כי הנאשמת תופנה לקבלת תסקיר מבחן, אשר יבחן בין היתר את סוגיית הרשעתה.
3. ע"פ עובדות כתב האישום, בעת האירועים, היו הנאשמת ומר יוחאי בירנבאום (להלן: "**המתלונן**") בני זוג.
4. באישום מס' 1 תואר, כי ביום 7.4.20 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, אמרה הנאשמת למתלונן שהיא לא מוצאת את כרטיס האשראי שלה וביקשה ממנו עזרה.
5. המתלונן נתן לנאשמת את כרטיס האשראי השייך לו מסוג ויזה כאל (להלן: "**הכרטיס**") ואישר לה להשתמש בו פעם אחת לצורך תשלום בסופר "רוזמרין" בשכונת גילה בירושלים על סך 88.74 ש"ח.
6. ביום 27.5.20 נזכר המתלונן שהכרטיס נשאר ברשות הנאשמת וביקש, כי תשיב לו את הכרטיס. הנאשמת השיבה למתלונן את הכרטיס, לאחר שהעתיקה את פרטי הכרטיס ושמרה אותם אצלה. בשלב זה, בדק המתלונן את פירוט החיובים שלו וראה שהנאשמת השתמשה בכרטיס בין התאריכים 7.4.20-25.7.20 ב-23 הזדמנויות שונות בסך 3,705.2 ש"ח.
7. בהמשך בדק המתלונן את פירוט החיובים בכרטיס אשראי נוסף שלו מסוג chase bank (להלן: "**הכרטיס השני**") עמו מבצע עסקאות במטבע זר בלבד. המתלונן ראה שבוצעו בכרטיס השני 5 עסקאות בין התאריכים

30.3.20-29.6.20 על כך \$29.55. החיובים בוצעו לזכות חברת 'פנגו', למעט חיוב אחד שבוצע בבית העסק 'זיל הזול' בירושלים. המתלון שב ובדק את פירוט החיובים בכרטיס, וראה כי אף על פי שהנאשמת השיבה לו את הכרטיס, היא המשיכה לבצע עסקאות בין התאריכים 1.6.20-27.6.20 ב-43 הזדמנויות שונות על סך 576.41 ש"ח.

8. באישום מס' 2 תואר, כי בין התאריכים 30.3.20-1.7.20, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, נטלה הנאשמת \$1500 שהיו במגירה העליונה בביתו של המתלון שברחוב תקוע 145 ביישוב תקוע מבלי שניתנה לה רשות לכך.

תסקיר שרות המבחן:

1. בתסקיר שהוגש מיום 1.1.2023 נמסר, כי הנאשמת בת 38, רווקה ואם חד הורית לתינוק בן שנה, מתגוררת בחרש.
2. הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות, ובהמשך שירתה שרות מלא בצה"ל כלוחמת בגדוד קרקל. החל משנת 2011 עבדה כנהגת אמבולנס במד"א. שרות המבחן מפרט בתסקיר את מורכבות חייה אשר מאת צנעת הפרט לא אפרט.
3. הנאשמת מסרה בשרות המבחן, כי היא נמצאת בחופשת לידה מוארכת ומתכוונת לחזור לעבודתה כנהגת, והיא מתקיימת מקצבת הבטחת הכנסה וכן עבודה מזדמנת מביתה.
4. בהתייחס לביצוע של העבירות מסרה, כי באותה התקופה התמודדה עם מצוקה כלכלית קשה וכי נוכח חובותיה, לא יכלה לקנות מוצרים בסיסיים ומזון, ועל כן נטלה כספים מבן זוגה דאז בלא ידיעתו. ביחס לגניבת סכומי כסף מביתו מסרה, כי סברה שבמהלך הזמן תקבל הלוואה ותוכל להשיב לו את כספו. הנאשמת הדגישה שהעבירות בוצעו ממניע הישרדותי כלכלי בלבד.
5. שרות המבחן מציין, כי הנאשמת נטלה אחריות על המעשים, וניכר כי חוותה בושה מכך. הנאשמת ביטאה רצון לפצות את המתלון, אך נוכח מצבה הכלכלי תידרש לשלם את הפיצוי בתשלומים.
6. לדבריה, ולאחר שסיימה את הקשר עם המתלון חוותה הדרדרות במצבה הנפשי, צרכה אלוהול באופן מופרז, ובסיוע אדם קרוב נגמלה מכך כליל. הנאשמת הוסיפה, כי נוכח מצבה הכלכלי פנתה לסיוע מצד גורמי הרווחה. להתרשמותם לנאשמת קשיים כלכליים משמעותיים ועל אף זאת, היא עורכת מאמצים להתמודד עם מצבה זה ולגדל את בנה.
7. שרות המבחן התרשם מאישה המגיעה מרקע משפחתי מורכב אשר ערכה לאורך השנים מאמצים לתפקוד תקין. הנאשמת מתמודדת עם קשיים רגשיים ומצוקה כלכלית משמעותית, המהווה גורם דחק מתמשך ומשמעותי בחייה. על אף זאת, הנאשמת אינה מחזיקה בדפוסים שוליים או מרמתיים, אלא שבבסיס ביצוע של העבירות מצוקה כלכלית. הוסף, כי המדובר בהסתבכות יחידה, הנאשמת ביטאה הבנה לבעייתיות במעשיה, אמפתיה למתלון, וכן הביעה נכונות להשתלב בהליך טיפולי.
8. שרות המבחן ממליץ להעמיד את הנאשמת בצו מבחן, לצד צו שרות לתועלת הציבור בהיקף של 100 שעות זאת

נוכח נסיבותיה האישיות, וכן המליץ לשקול בחיוב אי הרשעתה.

תמצית טיעוני הצדדים:

9. המאשימה ציינה בטיעוניה, כי הנאשמת ילידת 1985 נעדרת רישום פלילי, אשר נטלה אחריות על המעשים. המאשימה הפנתה לערכים המוגנים בהם פגעה הנאשמת, וביקשה לקבוע מתחם עונש ביחס לאישום הראשון החל 4 חודשים ועד שנת מאסר, וביחס לאישום השני בין מאסר על תנאי למאסר קצר, לצד ענישה נלווית.
10. המאשימה ציינה, כי על אף ההמלצה בתסקיר המבחן, נוכח חומרת המעשים, יש להרשיע את הנאשמת, ואולם נוכח נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שפורטו, תסכים המאשימה לחרוג ממתחם העונש ההולם, ותעתור להטלת 200 שעות של"צ, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.
11. הסנגור ציין, כי הכספים שנלקחו מהמתלונן לא שימשו לביצוע עבירות הונאה מהן צומחת תועלת אישית בגדר מותרות, אלא בעבור מזון וביגוד בלבד. הסנגור הפנה למצבה הנפשי של הנאשמת באותה עת, ולכך שנטלה אחריות על המעשים, וכן רצונה להשיב למתלונן את הכספים שנטלה ממנו שלא כדין. על פיו, יש לאמץ את עמדת שרות המבחן, נוכח נסיבות האירוע, נטילת האחריות, משך הזמן בו בוצעו העבירות, וכן השלכות ההרשעה על הנאשמת לטווח ארוך, כך לדבריו.

דין:

12. המחלוקת בין הצדדים נוגעת בעיקרה בסוגיית ההרשעה, כאשר המאשימה עותרת לסטות (לקולא) ממתחם העונש ההולם, ולקבל את עמדת שרות המבחן בכל הנוגע להמלצה העונשית, להטלת של"צ בהיקף 200 שעות, והותרת ההרשעה על כנה. מנגד, עותרת ההגנה לאמץ את ההמלצה במלואה, לרבות בסוגיית ההרשעה. במחלוקת זו שבין הצדדים דעתי כדעת המאשימה.
13. סוגיית אי ההרשעה מעוגנת בסעיף 192א לחסד"פ, וכן סעיף 71א(ב) ובסעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, אשר בכולם הוסמך בית המשפט ליתן צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, תוך הימנעות מהרשעה.
14. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד, נב(3) 337 נקבע כי באופן כללי, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה (ראו: סעיף 6 לפסק דינה של כב' השופטת דורנר).
15. עוד נקבע בעניין כתב הנ"ל כי מטרת השימוש בסעיף זה לחוק היא שיקומית, והיא תובא במכלול השיקולים לפטור את הנאשם מהרשעה. בפסה"ד נקבע כי ייעשה שימוש בכלי זה כאשר יתקיימו שני תנאים אלו במצטבר:

א. הרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

ב. סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים שפורטו בפסה"ד.

16. בפסיקה מאוחרת נקבע שאי הרשעתו של נאשם, שאשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה ממד של פגיעה בעקרון השוויון בפני הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל (20.6.06); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי ההרשעה: רע"פ 1666/05 יאיר סטבסקי נ' מדינת ישראל (24.03.05); ע"פ 1042/03 מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל, נח(1) 721 (2003)).

17. בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3), 685, (17.8.00) נקבע כי: "משמתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם... במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבירן, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבירן מההרשעה".

18. בספרו על סדר הדין בפלילים (חלק שני, תשס"ג, 1105) ציין המלומד קדמי, כי "בנסיבות נדירות ביותר, כאשר יש בעצם ההרשעה משום תגובה חריפה באורח קיצוני למעשה העבירה מחד גיסא, ובנסיבות העניין אין מקום לענישה אלא להעמידה במבחן. נסיבות נדירות כאלה נוצרות בדרך כלל על רקע נסיבות אישיות - כגון: גיל, מצב בריאות, מוצא משפחתי - כאשר ההרשעה כמוה כ'מכת מוות' לנאשם".

19. במקרה שלפני לא קיימת המלצה חד משמעית מצד שירות המבחן לביטול ההרשעה, אלא אמירה מסויגת יותר, לפיה ישנו מקום לשקול בחיוב את ביטולה של ההרשעה, נוכח חשש מצד הנאשמת שלא תוכל לשוב לעבודתה כנהגת אמבולנס. סבורני, כי בנסיבות מקרה זה אין מקום לבטל את ההרשעה. ראשית, לא הוכח שייגרם נזק ממשי וקונקרטי לנאשמת מהרשעתה. בפני שירות המבחן, ואף בפני לא הוצגה תשתית עובדתית ולו ראשונית לכך שתחום עיסוקה של הנאשמת ייפגע כתוצאה מהרשעה. בפסיקת ביהמ"ש העליון נקבע כי בבוא בית המשפט לדון בבקשת ביטול הרשעה, עליו לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, כאשר עליו להתייחס לנזק מוחשי וקונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו: רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (3.1.13). כאמור, במקרה שלפני לא הוכח שייגרם נזק כאמור.

20. הסיבה השנייה בגינה אין מקום להורות על ביטול ההרשעה, נעוץ באופי המעשים שבוצעו מצד הנאשמת וחומרתם. ואדגיש, אין המדובר במעידה חד פעמית, אלא בריבוי עבירות הונאה וגניבה שהתרחשו על פני תקופה ממושכת, ובוצעו כלפי מי שהיה בן זוגה באותה עת, ופתח את לבו ואת כיסו עבור הנאשמת, נוכח מצבה. הנאשמת מעלה באמון שניתן בה באופן גס, כלפי מי שניהל עמה קשר אישי קרוב. בניגוד לנטען, ואף שפרטי הרכישות אינם מצוינים, בהתאם לכתב האישום, ביצוע העסקאות לא נעשה רק לצורך "הישרדותה" האישית בקניית מזון וביגוד, אלא בין היתר, גם לצורך חניות בתשלום. יתר על כן, אף לאחר שביקש המתלונן שיושב לו הכרטיס, הנאשמת העתיקה את פרטיו והמשיכה לעשות בו ובכרטיס נוסף השייך לו שימושים נוספים, זאת בלא ידיעתו. אם לא די בכך, הנאשמת גם גנבה מביתו סכום של \$ 1500. אעיר בעניין זה, כי אף את עמדתה בשרות המבחן אודות כוונתה להשיב למתלונן את הכספים לכשתוכל, איני יכול לקבל, שכן מאז אותם אירועים חלפו כ-3 שנים, ולנאשמת היה פרק זמן מספיק, עם כל הקושי שבדבר, לפעול בכיוון זה, ולו חלקית.

21. נוכח טעמים אלו, לא סברתי כי זהו המקרה הראוי להימנות בין אותם מקרים בהם יש לסיים את ההליך, מבלי להרשיע את הנאשמת.

העונש המתאים לנאשמת:

22. הנאשמת כבת 38 אם חד הורית, אשר נטלה אחריות על מעשיה בבית המשפט וכן בשרות המבחן. הנאשם נעדרת רישום פלילי קודם, ומאז האירוע חלפו כשלוש שנים. מאז, לא נפתחו נגדה תיקים נוספים.

23. סבורני, כי נוכח טעמים אלו, תוכנו של תסקיר המבחן, ובהיות הנאשמת מפרנסת לילדה רכה בשנים, יש לאמץ את עמדת שרות המבחן בכל הנוגע למכסת שעות השל"צ. בהתייחס לרכיב הפיצוי הרי שהיה מקום להורות על פיצוי בסכום הכולל אותו נטלה הנאשמת מהמתלונן, ואולם נוכח מצבה הכלכלי ונסיבותיה האישיות, ראיתי לקבוע את הפיצוי בסכום נמוך יותר, כפי שיפורט להלן:

24. 100 שעות שירות לתועלת הציבור. תכנית שירות לתועלת הציבור תוגש לאישור בית המשפט עד ליום 6.8.2023.

25. 3 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא תעבור על אחת העבירות בהן הורשעה.

26. התחייבות בסך 3500 ₪ שלא תעבור כל עבירת רכוש או הונאה בתוך שנתיים מהיום. רשמתי את התחייבות הנאשמת בע"פ. רשמתי את התחייבות הנאשמת בע"פ.

27. פיצוי למתלונן (ע"ת 1) בסך 5000 ₪. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים חודשיים ושווים החל מיום 3.9.2023.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לשרות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה ניסן תשפ"ג, 16 אפריל 2023, במעמד הנוכחים.